

„Ukaž divy svého milosrdenství, Spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají. Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel.“
/Žalm 17, 7-8/

Žalm 17, 1-8

Efezským 4, 25-26

Marek 6, 14-29 Herodes a Jan Křtitel

Dnes jsme z evangelia četli dramatický příběh, který by byl vhodný pro divadelní nebo filmové zpracování. Je to příběh dávný, vypráví o tom, v jakém světě žil tady na zemi Pán Ježíš. I v současné době však najdeme v našem prostředí stejné charaktery a povahové rysy, jaké měly postavy z našeho dnešního vyprávění. Z psychologického hlediska by bylo jistě zajímavé, koho a jak bychom obhajovali, či kdo v našich očích nese vinu.

Jan Křtitel pobýval většinu svého života v oblasti na východ od Jordánu. Toto území spadalo pod správu krále Heroda Antipy. Král Herodes se rozvedl, což bylo v Izraeli možné. Vzal si však Herodiadu, kterou přebral svému bratru Filipovi. To už podle zákona možné nebylo. Rozvedenou ženu si nesměl vzít bratr bývalého manžela. Muži v jedné rodině si nemohli manželky mezi sebou postupně vyměnit. Nikdo ze zbožných farizeů a zákoníků se neodvážil Herodovi nic říct. Jan Křtitel ho však za to kritizoval, protože když neposlouchá Tóru a zákony král, jak bude poslouchat lid? Královna Herodias ho za to nesnášela a chtěla se ho zbavit. Možná se bála, že ji Herodes nakonec kvůli Janovým výtkám propustí.

Král Jana do vězení dal, ale o jeho smrti nechtěl ani slyšet. Trošku se proroka bál, protože věděl, že je spravedlivý a věrný Božímu slovu, ale hlavně ho měl docela rád a oblíbil si společné večerní rozhovory, kdy si nechával Jana přivést z vězení. Herodův svět byl plný intrik, přetvářky a násilí. Jan naopak stále mluví o spravedlnosti a nutnosti opravdového pokání. Herodes naslouchal Božímu slovu a možná si říkal, že jednou dá všechno, co je v jeho životě špatné, do pořádku. Jednou. Až jednou. Ještě je čas. Herodes nedokázal propojit svůj svět s tím Janovým, protože to nejde.

Při hostině k Herodovým narozeninám tančí mladičká dcera královny Herodiady – Salome (jméno je známé z jiných pramenů – židovsko – římský historik Flavius). Okouzlený a zřejmě opilý král rychleji mluví, než myslí a vyřkne

neuváženou přísahu: „Požádej mě, o č chceš, a já ti to dám.“ A je rozhodnuto. Spojuje se strach a nenávisť královny s naivitou až hloupostí mladé dívky a neuvážeností a slabostí krále. Pak už je tu kat, který plní „jen“ svou pracovní povinnost a Jan přichází o život. Co je to platné, že se král zarmoutil, když nedokáže vzít svou přísahu zpět. Mohl by. I Hospodin bere někdy své slovo zpět, když se slitovává nad životy lidí.

A za krátko se bude na jevišti dějin odehrávat podobný příběh. Pilát pontský také přece nechtěl Ježíše zabít. Byl donucen běsnícím davem... A přesto víme, že na jeho rukách zůstala krev, i když si je okázale a obřadně umyl.

Janovo tělo učedníci odnesli do hrobu a dál už nic.

Ježíšovo tělo bylo také položeno do hrobu, ale pro velkou lásku Boží k nám lidem, má tento příběh pokračování. Ježíš byl vzkříšen, je živý a sklání se k tomu, kdo v něho věří. Aleluja.

/Slovo na neděli 11. července 2021 Dana Kalivodová/